

Klein Emilné Az Édesanya

A képen édesanyám látható, élte vége felé.

Anyám, Klein Emilné (szül. Bein Regina) 1893-ban született Budapesten. A Kazinczy utcai elemi népiskolába járt 1899-1904 között. 1906-1908 között Leitner Jakab női szabó mesternél a női szabó mesterséget tanulta ki, és varrónő lett. Élete végéig varrt. Először volt egy kis saját szalonja, de a gazdasági válság alatt valahogy ez tönkre ment. Nagyon széplány volt, szép alakkal áldotta meg a

sors. Később, egy belvárosi szalonban lett varróleány. Berkovics szalonnak hívták, ami a belváros előkelő ruhaszalona volt. Anyám olyan szép volt, hogy gyakran ruhákat is bemutatott. Jött pl. a gazdag vevő, és akkor manökenek bemutatták a ruhát a szalonban. Egy házban volt ez a szalon, valahol a Hársfa utca környékén. A mama mindig ezt a varrónőiséget csinálta, utolsó leheletéig. Anyám később otthon varrt. Szalona a lakásban volt, a Rózsa utcában. A szalont úgy kell érteni, hogy volt egy vevőköre, akinek ő ruhát varrt, nem elegáns szalonra kell itt gondolni. Aztán egész életében ezzel foglalkozott tulajdonképpen. Ez a munka, az egész életében nagyon sokat jelentett, a keresete különösen, a család fenntartásához. Volt egy Singer varrógépe, és később egy állandó vevőkörnek otthon varrt. Én is megtanultam sok mindent, mert segítenem kellett neki. A középosztálynak általában volt saját varrónője abban az időben, nem vásároltak ruhát nagyon üzletben. Hozták az anyagot, kitalálták közösen, hogy milyen legyen a ruha, és anyám ezt megvarrta. Ezt csinálta, jószerivel élete végéig. Amikor már nagyon öreg lett, akkor már csak javításokat vállalt. A háború után is dolgozott még, varrni mindig lehetett. A háború után különösen szükség volt varrónőre, akkor valahogy minden kellett, de ezt ő megszállottan csinálta is. Én kézilánykodtam mellette, és ezért sok mindent tudok a varrásról. 25 fillér órabért kaptam emlékszem. Amikor kész volt a ruha, nekem kellett pl. eldolgozni. A varrógép, most is fenn van a padláson.